

Arrest

nr. 241 157 van 17 september 2020
in de zaak RvV X / IV

Inzake: 1. X
 2. X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat C. VAN RISSEGHEM
Messidorlaan 330/1
1180 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Salvadoraanse nationaliteit te zijn, op 24 februari 2020 hebben ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 20 januari 2020.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 11 augustus 2020 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 3 september 2020.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partijen en hun advocaat A. HAEGEMAN *loco* advocaat C. VAN RISSEGHEM en van attaché G. DESNYDER, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoekers die volgens hun verklaringen België binnenkwamen op 14 maart 2019, verklaren er zich op 22 maart 2019 vluchteling.

1.2. Op 20 januari 2020 werden door de commissaris-generaal de beslissingen tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen die per aangetekend schrijven op 21 januari 2020 naar verzoekers werden gestuurd.

Dit zijn de bestreden beslissingen die luiden als volgt:

1.2.1. Ten aanzien van A.S.E.J. (hierna: verzoeker):

A. Feitenrelaas

U, A.S.E.J., verklaart geboren te zijn te San Salvador en de Salvadoraanse nationaliteit te bezitten. U bent gehuwd met C.D.A.J.E. (X) en jullie hebben één zoon. Tot aan uw huwelijk woonde u in de wijk Soyapango in San Salvador. Na uw huwelijk verhuisde u naar de wijk Mejicanos in San Salvador. In 2017 kwam uw zus A.S.W.G. (X) bij u en uw echtgenote wonen.

Sinds 1994 werkte uw vader voor de nationale politie, eerst patrouilleerde hij als agent in bepaalde zones, daarna was hij motard waarbij hij de functie had om zijn baas, de hoofdinspecteur van de politie, te escorteren en beveiligen. Vanaf het begin van de maand februari 2019 hadden u, uw vrouw en uw zus het gevoel dat jullie in het oog werden gehouden. Jullie zagen steeds dezelfde man opduiken in jullie omgeving. Op 25 februari werd uw vader op een microbus door een bendelid aangesproken terwijl hij onderweg was van het werk naar huis. Er werd hem gezegd dat ze wisten dat hij politieagent was en dat ze zijn familie in het oog hielden en enkel nog wachten op het bevel van hun overste om hen te doden. Diezelfde dag namen u en uw echtgenote ontslag op het werk, kochten op 28 februari 2019 een vliegtuigticket en vertrokken op 13 maart 2019 uit El Salvador. Uw zus stopte op haar beurt met werken op 1 maart 2019 en vertrok op hetzelfde moment uit El Salvador.

Jullie kwamen op 14 maart 2019 in Malaga aan, waarop jullie diezelfde dag doorreisden naar België. Jullie dienden op 22 maart 2019 een verzoek tot internationale bescherming in. U stelt te vrezen dat bende 18 u en uw familie zullen vermoorden.

Op de dag van uw vertrek verhuisden uw ouders naar het huis waar u zelf woonde in San Salvador.

Ter staving van dit verzoek legde u uw paspoort neer, dat van uw echtgenote en uw zoon, de identiteitskaart van uw echtgenote, uw geboorteakte, die van uw echtgenote en uw zoon, uw huwelijksakte, twee diploma's, twee krantenartikelen over de situatie in uw land, een document met tabellen van de nationale politie, een kaart van de wijk Soyapango, jullie vliegtuigtickets en een kopie van de identiteitskaart en een kopie van twee kaarten van het werk van uw vader.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, dient vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar heeft gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofd heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Er dient te worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent om uw vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van een ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

De reden waarom u niet in aanmerking komt voor een erkenning als vluchteling in de zin van de Vluchtelingenconventie en de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 § 2, a en b van de gecoördineerde Vreemdelingenwet is omdat uw verklaringen met betrekking tot de gebeurtenissen die de rechtstreekse aanleiding zouden gevormd hebben van uw vertrek uit Afghanistan niet aannemelijk zijn. Jullie asielrelaas bevat immers een opeenstapeling van eigenaardigheden, tegenstrijdigheden en onaannemelijkheden die de geloofwaardigheid van jullie vluchtrelaas onderuit haalt.

Zo verklaarde u dat bende 18 u en uw vrouw en zus zouden willen doden. U verklaarde dat dit een praktijk was die vaak gebeurde in El Salvador, dat bendes zich gingen richten tegen de familieleden van politieagenten (CGVS E.J., 11 en 13). De modus operandi die de bende volgens uw verklaringen hanteert is echter weinig geloofwaardig te noemen. Zo hebben ze u, uw zus en uw echtgenote eerst enkele weken weinig subtiel geobserveerd (Vraag: had u het gevoel dat die persoon wilde dat u hem opmerkte? Antwoord: Ja, ik had dat voorgevoel omdat hij teveel contact met me zocht en hij verstopte het niet en bleef maar kijken, soms maakte hij een rondje en keerde hij niet terug, soms keerde hij wel terug, CGVS E.J., 11) om dan uw vader aan te spreken en hem mee te delen dat ze zijn familie zouden gaan vermoorden, maar dat ze eerst nog wachten op toestemming van een overste. Moest die bende u en uw familieleden werkelijk willen vermoorden dan is het echter hoogst ongeloofwaardig dat ze jullie ostentatief gaan schaduwen en uw vader op voorhand gaan waarschuwen. Gezien volgens uw verklaringen familieleden van politieagenten vaak worden getarget en vermoord geeft deze manier van werken jullie net het signaal om actie te ondernemen om zo aan hun te ontsnappen, hetgeen jullie ook effectief gedaan hebben. U lijkt dit zelf ook vreemd te vinden gezien u stelt dat de jongen die dit aan uw vader meedeelde hiermee misschien een vergissing heeft begaan omdat ze vaak optreden zonder waarschuwing (CGVS E.J., 13). Het lijkt echter onaannemelijk dat een bendelid per vergissing een waarschuwing gaat geven. Opmerkelijk in uw relaas is ook, dat hoewel het gaat om een oorlog tussen de bendes en de overheid, er geen sprake van is dat uw vader zelf een target zou zijn of dat de bendes

zouden willen dat uw vader zijn job opgeeft. Over dit laatste zegt u dat uw vader zijn werkplek niet kan verlaten omdat hij al boven de 40 is en daardoor moeilijk aan werk geraakt. Hoe dit relevant is voor een bende die wil afrekenen met politieagenten is een raadsel. Daarnaast zegt u nog dat de bendes de politieagenten de optie om te vertrekken op het werk niet bieden door de haat die ze tegenover de politie hebben (CGVS, 12-13). Ook deze uitspraak lijkt weinig betekenis te hebben in uw geval, waar uw vader op geen enkel moment werd gevisieerd. Het bendelid uitte op de bus immers enkel bedreigingen naar u, uw zus en uw echtgenote. Ook na dit incident op 25 februari 2019 werd uw vader niet meer aangesproken of opgezocht (CGVS E.J., 14). Ook niet na jullie vertrek uit het land (CGVS E.J., 15). Nochtans is hij nog steeds aan het werk bij de politie. Jullie stellen zelfs expliciet dat jullie ouders, en dus ook uw vader het goed stelt (CGVS E.J., 8 en CGVS W.G., 6). Moesten jullie daadwerkelijk een target geweest zijn, dan mag overigens aangenomen worden dat uw vader nog confrontaties met de bende heeft gehad, al was het om te informeren naar zijn familieleden. Dat dit niet is gebeurd maakt uw verklaringen ongeloofwaardig, zeker omdat uw vader op het moment van uw vertrek uit het land naar uw adres is verhuisd en de bendeleden jullie wisten wonen, wat blijkt uit uw verklaringen dat ze jullie aan jullie woonst hebben geobserveerd (CGVS E.J., 7 en 10).

U verklaarde dat u, uw echtgenote en uw zus in het oog werden gehouden. U verklaart dat u zeker weet dat u en uw echtgenote door dezelfde persoon werden gevolgd en dat u denkt dat deze persoon ook uw zus in het oog hield. U denkt dit omdat jullie over deze persoon hebben gepraat en hem aan elkaar hebben beschreven (CGVS E.J., 12). Uw zus verklaarde over deze persoon dat zowel zij als u deze persoon kende omdat het iemand was van jullie oude buurt Soyapango (CGVS W.G., 10). Dat u dit relevant feit onvermeld laat is uiterst eigenaardig. Uw echtgenote van haar kant ontkende formeel dat jullie de persoon die jullie volgde van ergens kenden (CGVS J.E., 7). Het is hoogst ongeloofwaardig dat uw zus deze persoon zou herkennen van Soyapango, de buurt waar u woonde voor uw huwelijk en waar uw ouders woonden voor uw vertrek uit het land, en u en uw vrouw hierover niet zou inlichten. Dat jullie verklaringen hierover uiteenlopen toont de ongeloofwaardigheid van jullie verklaringen aan.

Op de vraag hoe het komt dat de bende wist dat uw vader politieagent was antwoordt u dat uw vader soms gebruik maakte van een voertuig van zijn werk, en dat die wagen een nummerplaat had dat voorbehouden was voor voertuigen van de staat, waardoor de bendes het misschien te weten kwamen. U verklaart dat hij deze wagen, die zijn chef toebehoorde, soms gebruikte om 's middags bij jullie te komen lunchen. Gezien de context die u schept, namelijk dat het wijd verspreid is dat politieagenten worden getarget door de bendes in El Salvador, en uw vader zelf verschillende collega's had die bedreigd werden en hierdoor uit het land gevlucht zijn is het eigenaardig dat hij zelf geen voorzorgsmaatregelen nam en gewoon een wagen gebruikte waarmee hij als politieagent kon herkend worden (CGVS E.J., 12-13 en CGVS W.G., 9). Ook is het eigenaardig dat zowel u als uw vrouw de nood voelden om op de dag dat uw vader werd aangesproken onmiddellijk ontslag te nemen van het werk, terwijl uw zus nog een week is blijven verder werken. Als uw familie daadwerkelijk om een aanslag te vrezen had is het eigenaardig dat uw zus bleef verder werken, goed wetend dat de bende op de hoogte is van de plaats waar ze werkt, gezien ze daar in het oog werd gehouden (CGVS W.G., 9). Tenslotte valt het op dat uw vader volgens uw verklaringen zijn rechtstreekse baas ingelicht heeft over het incident, waarna deze persoon uw vader bevoorradde met een wapen terwijl uw zus verklaart dat haar vader er met niemand over gesproken heeft (CGVS CGVS W.G., 11). Gezien jullie vader nog steeds in San Salvador woont, nog steeds aan het werk is en de bendes daar volgens jullie verklaringen nog steeds actief zijn is het weinig overtuigend dat jullie niet dezelfde verklaringen afleggen over de situatie van uw vader. Of hij ergens hulp heeft gezocht en mensen heeft ingelicht is immers erg relevant. Daarbij komt nog dat jullie beiden nog steeds contact met jullie ouders hebben en samen naar het CGVS zijn gekomen om jullie asielaanvraag te doen. Er mag verwacht worden dat jullie over zulke elementen praten.

Naast het feit dat uw concrete vluchtrelaas niet overtuigt, wil het CGVS nog opmerken dat het profiel van uw vader, nl. zijn functie als politieagent op zich niet volstaat om in uw hoofd of die van uw zus of echtgenote een persoonlijke vrees voor vervolging of reëel risico op het lijden van ernstige schade aan te tonen. In de bewoording depending on the particular circumstances of the case benadrukt UNHCR in de "UNHCR Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from El Salvador" van maart 2016 telkenmale dat een individuele beoordeling van elk verzoek noodzakelijk blijft, ook voor bepaalde categorieën van personen met een verhoogd risico. De loutere verwijzing naar een risicoprofiel of naar de algemene situatie in El Salvador kan dan ook niet volstaan om aan te tonen dat u in uw land van herkomst werkelijk wordt vervolgd of dat er voor wat u betreft een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient in concreto te worden aangetoond.

Uit bovenstaande dient geconcludeerd te worden dat u niet aannemelijk maakte een gegronde vrees voor vervolging in de zin van Vluchtelingenconventie of een reëel risico op ernstige schade loopt in de zin van de artikel 48/4, §2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

De documenten die u voorlegt kunnen niet tot een andere conclusie leiden gezien geen enkel document betrekking heeft op uw persoonlijk vluchtrelaas. Het betreffen immers enkel documenten over jullie identiteit en voorgeschiedenis (identiteitskaart, paspoort, diploma, geboorteakte, huwelijksakte) of over de algemene situatie (krantenartikelen en tabellen van de politie met cijfermateriaal over misdrijven tegen politieagenten en familieleden). Ook de documenten m.b.t. het werk van uw vader tonen uw vluchtrelaas niet aan.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet kan aan een verzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in El Salvador werd de **COI Focus El Salvador: Situation Sécuritaire van 15 juli 2019** (beschikbaar op https://www.cgira.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_salvador_situation_securitaire_20190715.pdf) en de **"UNHCR Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from El Salvador"** van maart 2016 (beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/56e706e94.html>) in rekening genomen. Uit deze informatie blijkt dat het geweld in El Salvador wijdverspreid is en wordt gepleegd door georganiseerde misdaadgroepen, de Salvadoraanse politie en de veiligheidsdiensten die hierbij burgers met een bepaald profiel viseren. Dit type geweld heeft bijgevolg geen uitstaan met artikel 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet.

De georganiseerde misdaad is erg actief in El Salvador en het merendeel van de criminele activiteiten die in het land plaatsvinden is bendegeïntegreerd. Het geweld wordt er gekenmerkt door gemeenschappelijke criminaliteit, zoals interne afrekeningen tussen georganiseerde misdaadgroepen, moorden, ontvoeringen, drugshandel, en afpersing. Dit gemeenschappelijk crimineel geweld kadert evenwel niet binnen een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, § 2, c Vw., met name een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Bovendien blijkt uit de aard en/of de vorm waarin dit crimineel geweld plaatsvindt dat de slachtoffers van dit type geweld geïntegreerd worden voor een welbepaalde reden of doel (bv. wraak, losgeld, macht, etc.). Het (crimineel) geweld in El Salvador is dan ook in wezen doelgericht, en niet willekeurig van aard.

Hoewel de situatie in El Salvador zeer precair is, blijkt nergens uit de informatie dat er actueel in El Salvador sprake is van een internationaal of binnenlands gewapend conflict waarbij de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met een of meer gewapende groeperingen of waarbij twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Er bestaan dus geen zwaarwegende gronden om aan te nemen dat burgers louter door hun aanwezigheid in El Salvador een reëel risico lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

1.2.2. Ten aanzien van C.D.A.J.E. (hierna: verzoekster):

"A. Feitenrelaas

U, C.D.A.J.E., verklaart geboren te zijn te San Salvador en de Salvadoraanse nationaliteit te bezitten. U heeft in El Salvador gewerkt in een supermarkt, tankstation en een bakkerij. U bent gehuwd met A.S.E.J. (X) en jullie hebben één zoon.

Aangezien uw verzoek tot internationale bescherming op dezelfde gronden is ingediend als dat van uw echtgenoot A.S.E.J. (X) wordt er verwezen naar het feitenrelaas zoals opgenomen in de beslissing die voor uw echtgenoot werd genomen.

[...]

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofdte heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Aangezien uw verzoek tot internationale bescherming op dezelfde gronden is ingediend als dat van uw echtgenoot wordt er verwezen naar de beslissing die voor uw echtgenoot werd genomen.

[...]

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekschrift

2.1.1. Middelen

In een enig middel beroepen verzoekers zich op de schending van het zorgvuldigheidsbeginsel, van artikelen 1 tot 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van artikelen 48/3, 48/4 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet) en van het KB van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, alsook op een manifeste appreciatiefout.

Verzoekers betwisten de motieven van de bestreden beslissingen en besluiten dat hun vluchtrelaas wel degelijk geloofwaardig is.

Verzoekers vragen in hoofdorde om hen als vluchteling te erkennen, in ondergeschikte orde om hen de subsidiaire beschermingsstatus te verlenen en in uiterst ondergeschikte orde om de bestreden beslissingen te vernietigen en terug te sturen naar het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen voor verder onderzoek.

2.2. Beoordeling

2.2.1. Bevoegdheid

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) wijst erop dat hij inzake beslissingen van de commissaris-generaal over volheid van rechtsmacht beschikt. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, 95, 96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop.

2.2.2. Vluchtelingenstatus

2.2.2.1. De uiteenzetting van een rechtsmiddel vereist dat zowel de geschonden rechtsregel of het geschonden rechtsbeginsel wordt aangeduid als de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsbeginsel door de bestreden rechtshandeling werd geschonden. Waar verzoekers de schending aanvoeren van het KB van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, laten zij na te duiden welk artikel van dit KB zij geschonden achten alsook op welke wijze de bestreden beslissingen dit KB zouden schenden. Aldus wordt deze schending niet dienstig aangevoerd.

2.2.2.2. Op welke manier de bestreden beslissingen behept zouden kunnen zijn met machtsoverschrijding kan niet worden ingezien. De commissaris-generaal heeft immers de hoedanigheid om de bestreden beslissingen te nemen overeenkomstig artikel 57/6, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet.

2.2.2.3. Verzoekers voeren aan dat zij en de zus van verzoeker worden bedreigd door bende 18. In de bestreden beslissingen wordt verzoekers de vluchtelingenstatus geweigerd omdat (i) de door verzoekers geschetste *modus operandi* van de bende geenszins geloofwaardig is, temeer daar de vader van verzoeker zelf geen doelwit is of dat de bendes zouden willen dat hij zijn werk als politieagent opgeeft en daar de vader van verzoeker na het incident van 25 februari 2019 geen problemen meer ondervond; (ii) verzoekers en de zus van verzoeker onderling tegenstrijdige verklaringen afleggen over de persoon die hen in het oog zou hebben gehouden; (iii) het niet aannemelijk is dat de vader van verzoeker, in de door verzoekers geschetste context, met een auto met herkenbare staatsnummerplaat naar huis zou komen en het evenmin aannemelijk is dat de zus van verzoeker nog een week is blijven werken en niet meteen ontslag nam zoals verzoekers, hetgeen des te meer klemt daar verzoeker en zijn zus tegenstrijdige verklaringen afleggen over het al dan niet inlichten door hun vader van zijn meerdere; (iv) het louter profiel van de vader van verzoeker als politieagent op zich niet volstaat om een nood aan internationale bescherming *in concreto* aannemelijk te maken; en (v) de door verzoekers voorgelegde documenten (zie map 'Documenten' in het administratief dossier) de voorgaande vaststellingen niet kunnen wijzigen.

2.2.2.4. De Raad stelt vast dat verzoekers er in hun verzoekschrift niet in slagen op de voormelde motieven uit de bestreden beslissingen een ander licht te werpen. Zij komen immers niet verder dan het herhalen van en volharden in hun eerdere verklaringen, het opwerpen van blote en *post factum*-beweringen en het tegenspreken van de gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal, zonder evenwel op dienstige wijze de voormelde motieven *in concreto* te weerleggen.

2.2.2.5. Zo motiveert de commissaris-generaal in de bestreden beslissingen terecht dat de door verzoekers geschetste *modus operandi* van de bende geenszins geloofwaardig is, temeer daar de vader van verzoeker zelf geen doelwit is of dat de bendes zouden willen dat hij zijn werk als politieagent opgeeft en daar de vader van verzoeker na het incident van 25 februari 2019 geen problemen meer ondervond:

“Zo verklaarde u dat bende 18 u en uw vrouw en zus zouden willen doden. U verklaarde dat dit een praktijk was die vaak gebeurde in El Salvador, dat bendes zich gingen richten tegen de familieleden van politieagenten (CGVS E.J., 11 en 13). De modus operandi die de bende volgens uw verklaringen hanteert is echter weinig geloofwaardig te noemen. Zo hebben ze u, uw zus en uw echtgenote eerst enkele weken weinig subtiel geobserveerd (Vraag: had u het gevoel dat die persoon wilde dat u hem opmerkte? Antwoord: Ja, ik had dat voorgevoel omdat hij teveel contact met me zocht en hij verstopte het niet en bleef maar kijken, soms maakte hij een rondje en keerde hij niet terug, soms keerde hij wel terug, CGVS E.J., 11) om dan uw vader aan te spreken en hem mee te delen dat ze zijn familie zouden gaan vermoorden, maar dat ze eerst nog wachten op toestemming van een overste. Moest die bende u en uw familieleden werkelijk willen vermoorden dan is het echter hoogst ongeloofwaardig dat ze jullie ostentatief gaan schaduwen en uw vader op voorhand gaan waarschuwen. Gezien volgens uw verklaringen familieleden van politieagenten vaak worden getarget en vermoord geeft deze manier van werken jullie net het signaal om actie te ondernemen om zo aan hun te ontsnappen, hetgeen jullie ook effectief gedaan hebben. U lijkt dit zelf ook vreemd te vinden gezien u stelt dat de jongen die dit aan uw vader meedeelde hiermee misschien een vergissing heeft begaan omdat ze vaak optreden zonder waarschuwing (CGVS E.J., 13). Het lijkt echter onaannemelijk dat een bendelid per vergissing een waarschuwing gaat geven. Opmerkelijk in uw relaas is ook, dat hoewel het gaat om een oorlog tussen de bendes en de overheid, er geen sprake van is dat uw vader zelf een target zou zijn of dat de bendes zouden willen dat uw vader zijn job opgeeft. Over dit laatste zegt u dat uw vader zijn werkplek niet kan verlaten omdat hij al boven de 40 is en daardoor moeilijk aan werk geraakt. Hoe dit relevant is voor een bende die wil afrekenen met politieagenten is een raadsel. Daarnaast zegt u nog dat de bendes de politieagenten de optie om te vertrekken op het werk niet bieden door de haat die ze tegenover de politie hebben (CGVS, 12-13). Ook deze uitspraak lijkt weinig betekenis te hebben in uw geval, waar uw vader op geen enkel moment werd gevisieerd. Het bendelid uitte op de bus immers enkel bedreigingen naar u, uw zus en uw echtgenote. Ook na dit incident op 25 februari 2019 werd uw vader niet meer aangesproken of opgezocht (CGVS E.J., 14). Ook niet na jullie vertrek uit het land (CGVS E.J., 15). Nochtans is hij nog steeds aan het werk bij de politie. Jullie stellen zelfs expliciet dat jullie ouders, en dus ook uw vader het goed stelt (CGVS E.J., 8 en CGVS W.G., 6). Moesten jullie daadwerkelijk een target geweest zijn, dan mag overigens aangenomen worden dat uw vader nog confrontaties met de bende heeft gehad, al was het om te informeren naar zijn familieleden. Dat dit niet is gebeurd maakt uw verklaringen ongeloofwaardig, zeker omdat uw vader op het moment van uw vertrek uit het land naar uw adres is verhuisd en de bendeleden jullie wisten wonen, wat blijkt uit uw verklaringen dat ze jullie aan jullie woonst hebben geobserveerd (CGVS E.J., 7 en 10).”

In hun verzoekschrift stellen verzoekers dat zij geen invloed hebben op de *modus operandi* van de bendes. Volgens hen is het mogelijk dat de bende alleen maar “*terreur wil maken in de familie*”. Zij wijzen erop dat de bendes erg machtig zijn in El Salvador. Zij stellen tevens dat een vergissing wel degelijk mogelijk is, zeker daar het om een minderjarig bendelid ging en “*het misschien over een eerste operatie gaat*”. Zij wijzen er verder op dat verzoeker sprak over een oorlog tussen de bendes en de overheid en dat de bendes willen dat zijn vader zijn job opgeeft. Dit is volgens hen echter erg moeilijk gelet op de leeftijd van zijn vader en de moeilijkheid om een nieuwe job te vinden. Waar de commissaris-generaal stelt dat dit niet relevant is voor de bendes, begaat hij volgens verzoekers een manifeste appreciatiefout aangezien dit laatste (leeftijd van de vader en moeilijk om een nieuwe job te vinden) niet de bende betreft. Verder stellen zij dat de ouders van verzoeker “*erg nauwkeurig*” zijn, dat zijn moeder thuis blijft, dat zijn vader alleen naar het werk gaat en dat het mogelijk is dat zijn ouders niet alle evenementen vertellen om te vermijden dat zij hun kinderen zouden verontrusten. Zij benadrukken dat het doel van de bende erin bestaat “*om bang te maken aan de vader*” en menen dat niet met de gehele context rekening werd gehouden.

De Raad stelt vast dat het geenszins geloofwaardig is dat verzoekers en de zus van verzoeker eerst gedurende enkele weken op weinig subtiële wijze zouden worden bespied en dat vervolgens aan de vader van verzoeker wordt meegedeeld dat zijn familie zal worden vermoord van zodra daartoe het bevel wordt gegeven. Zo wordt verzoekers familie immers de kans geboden om actie te ondernemen. Dat het bendelid de vader van verzoeker per vergissing zou hebben gewaarschuwd, zoals verzoeker oppert, is geenszins aannemelijk, ook al zou dit bendelid minderjarig zijn geweest. Waar verzoekers dienaangaande in hun verzoekschrift opmerken “*dat het misschien over een eerste operatie gaat*”, dient vastgesteld dat zij niet verder komen dan het *post factum* opwerpen van een blote bewering. Overigens kan bezwaarlijk worden aangenomen dat de bende een jaar na de waarschuwing aan het adres van de vader van verzoeker niet verder zijn gekomen dan deze “*eerste operatie*” en intussen geen enkele actie hebben ondernomen. Verzoekers verklaren immers dat de ouders van verzoeker probleemloos in de woning van verzoekers verblijven (zie ook *infra*). De door verzoekers voorgehouden *modus operandi* van de bende is dan ook allerminst geloofwaardig.

Dit klemt des te meer daar verzoeker tijdens zijn persoonlijk onderhoud verklaarde dat de bende zijn vader niet heeft gevraagd om te stoppen met zijn werk als politieagent (notities van het persoonlijk onderhoud verzoeker, p. 13: “***Ze hebben uw vader niet gezegd om te stoppen met zijn werk? Ik denk van niet [...]***”), terwijl in onderhavig verzoekschrift wordt gesteld “*dat de bendes willen dat de vader van de verzoeker zijn job opgeeft*”. Dat verzoekers hun vluchtrelaas in onderhavig verzoekschrift op een dermate cruciaal punt aanpassen, doet eens te meer afbreuk aan de geloofwaardigheid ervan. Bovendien kan niet worden ingezien waarom de leeftijd van de vader van verzoeker en diens moeilijkheden om ander werk te vinden voor de bende enige relevantie zouden hebben om hem en/of zijn familieleden al dan niet te vermoorden omwille van zijn werk als politieagent. Dienaangaande komen verzoekers niet verder dan te beweren dat het om een manifeste appreciatiefout zou gaan, doch zij laten na *in concreto* te duiden waarom dit element voor de bende relevant zou zijn. Dergelijk verweer is allerminst ernstig.

Bovendien blijkt uit de verklaringen van verzoekers en de zus van verzoeker dat de ouders van verzoeker na het incident van 25 februari 2019 en het vertrek van verzoekers verhuisden naar de woning van verzoekers en er geen problemen meer ondervonden, hetgeen de ernst en de geloofwaardigheid van het aangehaalde vluchtrelaas eens te meer ondermijnt. Dat de ouders van verzoeker erg voorzichtig zouden zijn, doet hieraan geen afbreuk. Dat de ouders van verzoeker zouden zeggen dat alles goed gaat maar eigenlijk bepaalde informatie zouden verzwijgen om hun kinderen niet te verontrusten, is een blote bewering waarvan verzoekers nooit eerder melding maakten. Daar verzoekers menen heden internationale bescherming te behoeven kan redelijkerwijze worden verwacht dat zij zich terdege trachten te informeren over de verdere evolutie van hun problemen sedert hun vertrek. Dat de ouders van verzoeker hun kinderen niet willen verontrusten vormt hiervoor geenszins een afdoende verschoning.

2.2.2.6. Verder motiveert de commissaris-generaal in de bestreden beslissingen terecht dat verzoekers en de zus van verzoeker onderling tegenstrijdige verklaringen afleggen over de persoon die hen in het oog zou hebben gehouden:

“*U verklaarde dat u, uw echtgenote en uw zus in het oog werden gehouden. U verklaart dat u zeker weet dat u en uw echtgenote door dezelfde persoon werden gevolgd en dat u denkt dat deze persoon ook uw zus in het oog hield. U denkt dit omdat jullie over deze persoon hebben gepraat en hem aan elkaar hebben beschreven (CGVS E.J. , 12). Uw zus verklaarde over deze persoon dat zowel zij als u deze persoon kende omdat het iemand was van jullie oude buurt Soyapango (CGVS W.G., 10). Dat u*

dit relevant feit onvermeld laat is uiterst eigenaardig. Uw echtgenote van haar kant ontkende formeel dat jullie de persoon die jullie volgde van ergens kenden (CGVS J.E., 7). Het is hoogst ongeloofwaardig dat uw zus deze persoon zou herkennen van Soyapango, de buurt waar u woonde voor uw huwelijk en waar uw ouders woonden voor uw vertrek uit het land, en u en uw vrouw hierover niet zou inlichten. Dat jullie verklaringen hierover uiteenlopen toont de ongeloofwaardigheid van jullie verklaringen aan."

In hun verzoekschrift stellen verzoekers dat er sprake is van manifeste appreciatiefouten bij de lezing van de verschillende verklaringen. Zij stellen daaromtrent als volgt in hun verzoekschrift:

"Immers heeft de zus van het verzoekende gepraat over het feit dat deze persoon uit hun voormalige wijk afkomt en dat hij bijgevolg gekend was.

In dergelijke omstandigheden meent de zus van de verzoeker dat ze deze mens kennen, en misschien heeft de verzoeker niet onmiddellijk herkend.

De verzoeker kon ook confirmeren dat het over dezelfde persoon gaat.

Betreffende de tweede verzoekende partij is het mogelijk dat ze niet heeft herkend en daarom verklaarde ze dat ze deze mensen niet kenden."

De Raad stelt vast dat verzoeker verklaarde dat hij en zijn echtgenote enerzijds en zijn zus anderzijds door dezelfde persoon in het oog werden gehouden omdat zij over deze persoon hebben gepraat en hem aan elkaar hebben beschreven. De zus van verzoeker verklaarde dat zowel zij als verzoeker deze persoon kennen omdat het iemand was uit hun oude buurt, terwijl verzoeker zelf hiervan geen enkele melding maakt. Verzoekster verklaart daarentegen dat de persoon geen bekende zou zijn. De uiteenzetting in onderhavig verzoekschrift werpt hierop geen ander licht. Dat verzoekers niet verder komen dan de speculatieve bewering "dat het mogelijk is" dat verzoekster de persoon niet heeft herkend, terwijl zij toch wel met zekerheid moeten kunnen zeggen of verzoekster de persoon al dan niet heeft herkend, doet eens te meer afbreuk aan de geloofwaardigheid van hun verklaringen. Zoals in de bestreden beslissingen terecht wordt gesteld, kan bovendien redelijkerwijze worden verwacht dat verzoeker zijn echtgenote (verzoekster) zou inlichten over het feit dat de persoon die hen al een tijdje in de gaten houdt, een bekende is van hun oude buurt zodat redelijkerwijze kan worden verwacht dat verzoekster niet zou aangeven dat deze persoon geen bekende was. Het geheel van deze tegenstrijdigheden ondermijnt de geloofwaardigheid van het door verzoekers voorgehouden vluchtrelaas eens te meer.

2.2.2.7. Vervolgens motiveert de commissaris-generaal in de bestreden beslissingen terecht dat het niet aannemelijk is dat de vader van verzoeker, in de door verzoekers geschetste context, met een auto met herkenbare staatsnummerplaat naar huis zou komen en het evenmin aannemelijk is dat de zus van verzoeker nog een week is blijven werken en niet meteen ontslag nam zoals verzoekers, hetgeen des te meer klemt daar verzoeker en zijn zus tegenstrijdige verklaringen afleggen over het al dan niet inlichten door hun vader van zijn meerdere:

"Op de vraag hoe het komt dat de bende wist dat uw vader politieagent was antwoordt u dat uw vader soms gebruik maakte van een voertuig van zijn werk, en dat die wagen een nummerplaat had dat voorbehouden was voor voertuigen van de staat, waardoor de bendes het misschien te weten kwamen. U verklaart dat hij deze wagen, die zijn chef toebehoorde, soms gebruikte om 's middags bij jullie te komen lunchen. Gezien de context die u schept, namelijk dat het wijd verspreid is dat politieagenten worden getarget door de bendes in El Salvador, en uw vader zelf verschillende collega's had die bedreigd werden en hierdoor uit het land gevlucht zijn is het eigenaardig dat hij zelf geen voorzorgsmaatregelen nam en gewoon een wagen gebruikte waarmee hij als politieagent kon herkend worden (CGVS E.J., 12-13 en CGVS W.G., 9). Ook is het eigenaardig dat zowel u als uw vrouw de nood voelden om op de dag dat uw vader werd aangesproken onmiddellijk ontslag te nemen van het werk, terwijl uw zus nog een week is blijven verder werken. Als uw familie daadwerkelijk om een aanslag te vrezen had is het eigenaardig dat uw zus bleef verder werken, goed wetend dat de bende op de hoogte is van de plaats waar ze werkt, gezien ze daar in het oog werd gehouden (CGVS W.G., 9). Tenslotte valt het op dat uw vader volgens uw verklaringen zijn rechtstreekse baas ingelicht heeft over het incident, waarna deze persoon uw vader bevoorradde met een wapen terwijl uw zus verklaart dat haar vader er met niemand over gesproken heeft (CGVS CGVS W.G., 11). Gezien jullie vader nog steeds in San Salvador woont, nog steeds aan het werk is en de bendes daar volgens jullie verklaringen nog steeds actief zijn is het weinig overtuigend dat jullie niet dezelfde verklaringen afleggen over de situatie van uw vader. Of hij ergens hulp heeft gezocht en mensen heeft ingelicht is immers erg relevant. Daarbij komt nog dat jullie beiden nog steeds contact met jullie ouders hebben en samen naar het CGVS zijn gekomen om jullie asielrelaas uit de doeken te doen. Er mag verwacht worden dat jullie over zulke elementen praten."

In hun verzoekschrift wijzen verzoekers erop dat de vader van verzoeker sinds 1994 bij de politie werkt maar geen officier was en niet zoveel geld verdiende, dat zij steeds in arme wijken woonden terwijl de bendes opereren in rijke wijken en dat het veiliger is om met de auto te rijden dan met de bus. Zij stellen: “*In dergelijke omstandigheden is er niets eigenaardig*”. Verder stellen zij dat de week waarin de zus van verzoeker bleef werken slechts een korte periode is en wijzen zij erop dat de zus van verzoeker geld nodig had om haar land te ontvluchten. Wat betreft het inlichten door hun vader van zijn meerdere, voeren verzoekers aan dat verzoeker en zus mogelijk niet over dezelfde informatie beschikken en stellen zij dat het ook mogelijk is dat hun vader niet over de situatie wil praten en zijn kinderen niet wil verontrusten daar hij als politieagent de gevaren van de bendes kent.

De Raad stelt vast dat het niet aannemelijk is dat de vader van verzoeker naar huis zou komen met een auto van zijn werk met een nummerplaat die voorbehouden is voor voertuigen van de staat. Immers, in de door verzoekers geschetste context van bendegeweld en daar zij in hun verzoekschrift zelf opmerken dat de vader van verzoeker, die reeds sinds 1994 actief is als politieagent, de gevaren van de bendes kent, kan redelijkerwijze worden verwacht dat de vader van verzoeker verregaande voorzorgsmaatregelen zou nemen om zijn eigen veiligheid en die van zijn kinderen te garanderen. Een verplaatsing naar zijn eigen woonst met een auto van zijn werk met een nummerplaat die voorbehouden is voor voertuigen van de staat valt hiermee bezwaarlijk te rijmen. Waar verzoekers dienaangaande in hun verzoekschrift opmerken dat de bendes “*normaal*” in “*rijke wijken*” opereren, terwijl zij zelf steeds in arme wijken woonden en de vader van verzoeker geen officier was en dus niet veel verdiende, dient er vooreerst op gewezen dat verzoeker tijdens zijn persoonlijk onderhoud verklaarde dat hij, zijn echtgenote (verzoekster) en zijn zus in het huis woonden dat eigendom was van zijn vader terwijl zijn ouders in een huurwoning verbleven (notities van het persoonlijk onderhoud verzoeker, p. 5). Dat de vader van verzoeker in staat was een eigen woning te financieren voor zijn kinderen en gelijktijdig een huurwoning voor zichzelf en zijn echtgenote te betalen, vormt een indicatie dat hij geenszins als onderbemiddeld dient te worden beschouwd. Dit wordt bevestigd waar verzoeker verklaart dat zijn vader 500 dollar per maand verdient (notities van het persoonlijk onderhoud verzoeker, p.9), hetgeen naar El Salvadoraanse normen bezwaarlijk als “*niet veel verdienen*” kan worden beschouwd. Het voorgaande klemt des te meer daar verzoekers hun omschrijving van de context waarin zij leefden doorheen hun verzoekschrift aanpassen. Waar zij eerst stellen dat zij in arme wijken leefden die door bendes worden gecontroleerd waardoor zij het beroep van de vader van verzoeker dienden te verzwijgen (p. 3), beweren zij later dat zij in arme wijken leefden terwijl de bendes vooral opereren in “*rijke wijken*” (p. 7) om nadien weer te beweren dat zij in arme wijken leefden waar de bendes zijn gebaseerd (p. 8). Deze uiteenlopende en tegenstrijdige uiteenzetting ondermijnt de geloofwaardigheid van hun beweringen. Hoe dan ook doen deze beweringen geen afbreuk aan het onaannemelijk grote risico dat de vader van verzoeker zou nemen door als politieagent met een auto van zijn werk met een nummerplaat die voorbehouden is voor voertuigen van de staat naar huis te komen.

Verder acht de Raad het evenmin aannemelijk dat verzoekers onmiddellijk hun ontslag zouden hebben ingediend op de dag dat de vader van verzoeker werd gewaarschuwd door een bendelid terwijl de zus van verzoeker nog een week zou zijn blijven verder werken hoewel zij op haar werk ook al in het oog werd gehouden. Dat een week volgens verzoekers maar een korte periode zou zijn, doet geen afbreuk aan het feit dat redelijkerwijze kan worden verwacht dat ook de zus van verzoeker niet het risico zou nemen om toch nog gedurende een week naar haar werk te gaan. Dat de zus van verzoeker geld nodig had voor haar vlucht, vormt evenmin een afdoende verschoning. Er kan immers niet worden ingezien dat de zus van verzoeker, die in een callcenter werkte (notities van het persoonlijk onderhoud zus verzoeker (zie map 'Landeninformatie' in het administratief dossier), p. 7), op een week tijd dermate veel geld zou kunnen verdienen voor haar vlucht dat zij hierdoor wel het risico zou nemen om, ondanks de waarschuwing aan het adres van haar vader en wetende dat zij op haar werk reeds in het oog werd gehouden, toch nog gedurende een week te gaan werken.

Voorts stelt de Raad vast dat verzoeker verklaarde dat zijn vader zijn meerdere inlichtte over het incident waarna hij een wapen kreeg, terwijl de zus van verzoeker verklaarde dat haar vader er met niemand over sprak. Waar verzoekers opmerken dat verzoeker en zijn zus mogelijk niet over dezelfde informatie beschikken, dient erop gewezen dat redelijkerwijze kan worden verwacht dat verzoeker en zijn zus elkaar over dergelijke cruciale elementen inlichten. Dat verzoekers dienaangaande bovendien niet verder komen dat een speculatie (“*[...] is het ook mogelijk [...]*”), terwijl zij zelf toch met zekerheid hierover uitsluitel zouden moeten kunnen geven, doet eens te meer afbreuk aan de geloofwaardigheid van hun verklaringen. Waar verzoekers stellen dat de vader van verzoeker zijn kinderen niet wenst te verontrusten, dient erop gewezen dat hoger reeds is komen vast te staan dat hieraan geen geloof kan worden gehecht en dat dit geenszins een verschoning vormt (zie *supra*).

2.2.2.8. Tevens motiveert de commissaris-generaal in de bestreden beslissingen terecht dat het louter profiel van de vader van verzoeker als politieagent op zich niet volstaat om een nood aan internationale bescherming *in concreto* aannemelijk te maken:

“Naast het feit dat uw concrete vluchtrelaas niet overtuigt, wil het CGVS nog opmerken dat het profiel van uw vader, nl. zijn functie als politieagent op zich niet volstaat om in uwen hoofde of die van uw zus of echtgenote een persoonlijke vrees voor vervolging of reëel risico op het lijden van ernstige schade aan te tonen. In de bewoording depending on the particular circumstances of the case benadrukt UNHCR in de “UNHCR Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from El Salvador” van maart 2016 telkenmale dat een individuele beoordeling van elk verzoek noodzakelijk blijft, ook voor bepaalde categorieën van personen met een verhoogd risico. De loutere verwijzing naar een risicoprofiel of naar de algemene situatie in El Salvador kan dan ook niet volstaan om aan te tonen dat u in uw land van herkomst werkelijk wordt vervolgd of dat er voor wat u betreft een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient in concreto te worden aangetoond.”

In hun verzoekschrift verwijzen verzoekers naar de aan het administratief dossier toegevoegde COI Focus van 15 juli 2019 (zie map 'Landeninformatie') en stellen zij dat de familieleden van politieagenten ook een risico op vervolging door de bendes lopen. Zij wijzen erop dat niet wordt betwist dat de vader van verzoeker politieagent is en dat zij in arme wijken wonen waar de bendes zijn gebaseerd. Zij menen dat een individuele beoordeling aantoont dat zij het doel van de bendes kunnen zijn.

De Raad stelt vast dat uit de “UNHCR Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from El Salvador” van maart 2016 blijkt dat het louter profiel van familielid van een politieagent op zich niet volstaat teneinde *in concreto* aannemelijk te maken dat men een persoonlijk risico op vervolging of ernstige schade loopt. De informatie in de COI Focus van 15 juni 2019 (zie map 'Landeninformatie' in het administratief dossier) werpt hierop geen ander licht daar nergens uit blijkt dat ieder familielid van politieagenten in El Salvador hoe dan ook nood zou hebben aan internationale bescherming. Uit het voorgaande is reeds gebleken dat aan de door verzoekers voorgehouden vervolgingsfeiten geen geloof kan worden gehecht. Verzoekers maken dan ook niet *in concreto* aannemelijk dat zij omwille van de werkzaamheden van de vader van verzoeker als politieagent nood zouden hebben aan internationale bescherming.

2.2.2.9. Met betrekking tot de door verzoekers voorgelegde documenten (zie map 'Documenten' in het administratief dossier) motiveert de commissaris-generaal in de bestreden beslissingen terecht als volgt:

“De documenten die u voorlegt kunnen niet tot een andere conclusie leiden gezien geen enkel document betrekking heeft op uw persoonlijk vluchtrelaas. Het betreffen immers enkel documenten over jullie identiteit en voorgeschiedenis (identiteitskaart, paspoort, diploma, geboorteakte, huwelijksakte) of over de algemene situatie (krantenartikelen en tabellen van de politie met cijfermateriaal over misdrijven tegen politieagenten en familieleden). Ook de documenten m.b.t. het werk van uw vader tonen uw vluchtrelaas niet aan.”

Dienaangaande voeren verzoekers geen enkel concreet en inhoudelijk verweer in hun verzoekschrift. Aldus blijft deze motivering onverminderd overeind.

2.2.2.10. Gezien het geheel van wat voorafgaat, slagen verzoekers er geenszins in de motieven in de bestreden beslissingen nopens de weigering van de vluchtelingenstatus te weerleggen. Deze motieven vinden steun in het administratief dossier, zijn pertinent en correct en worden door de Raad overgenomen en tot de zijne gemaakt.

Gelet op het voorgaande dient vastgesteld dat het vluchtrelaas van verzoekers niet voldoet aan de voorwaarden van artikel 48/6, § 1, 4 en 5 van de Vreemdelingenwet.

2.2.2.11. Het voorgaande in acht genomen, kan niet worden aangenomen dat verzoekers een gegronde vrees voor vervolging hebben in de zin van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

2.2.3. Subsidiaire beschermingsstatus

2.2.3.1. Uit hetgeen voorafgaat is gebleken dat aan het vluchtrelaas van verzoekers, waarop zij zich eveneens beroepen teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te verwerven, geen geloof kan worden gehecht. De Raad meent derhalve dat verzoekers dan ook niet langer kunnen steunen op de elementen aan de basis van dat relaas teneinde aannemelijk te maken een reëel risico te lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

2.2.3.2. De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien het aannemelijk is dat verzoekers een reëel risico op ernstige schade lopen dat losstaat van het risico voortvloeiende uit het ongeloofwaardige vluchtrelaas, meer in het bijzonder met toepassing van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

2.2.3.2.1. Met betrekking tot artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet motiveert de commissaris-generaal in de bestreden beslissingen terecht als volgt:

*“Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in El Salvador werd de **COI Focus El Salvador: Situation Sécuritaire van 15 juli 2019** (beschikbaar op https://www.cgra.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_salvador_situation_securitaire_20190715.pdf en de **“UNHCR Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from El Salvador” van maart 2016** (beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/56e706e94.html> in rekening genomen. Uit deze informatie blijkt dat het geweld in El Salvador wijdverspreid is en wordt gepleegd door georganiseerde misdaadgroepen, de Salvadoraanse politie en de veiligheidsdiensten die hierbij burgers met een bepaald profiel viseren. Dit type geweld heeft bijgevolg geen uitstaan met artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. De georganiseerde misdaad is erg actief in El Salvador en het merendeel van de criminele activiteiten die in het land plaatsvinden is bendegerelateerd. Het geweld wordt er gekenmerkt door gemeenrechtelijke criminaliteit, zoals interne afrekeningen tussen georganiseerde misdaadgroepen, moorden, ontvoeringen, drugshandel, en afpersing. Dit gemeenrechtelijk crimineel geweld kadert evenwel niet binnen een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, § 2, c) Vw., met name een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Bovendien blijkt uit de aard en/of de vorm waarin dit crimineel geweld plaatsvindt dat de slachtoffers van dit type geweld gevisieerd worden voor een welbepaalde reden of doel (bv. wraak, losgeld, macht, etc.). Het (crimineel) geweld in El Salvador is dan ook in wezen doelgericht, en niet willekeurig van aard. Hoewel de situatie in El Salvador zeer precair is, blijkt nergens uit de informatie dat er actueel in El Salvador sprake is van een internationaal of binnenlands gewapend conflict waarbij de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met een of meer gewapende groeperingen of waarbij twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Er bestaan dus geen zwaarwegende gronden om aan te nemen dat burgers louter door hun aanwezigheid in El Salvador een reëel risico lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.”*

2.2.3.2.2. Waar verzoekers in hun verzoekschrift aanvoeren dat er in El Salvador wel degelijk sprake is van een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet, dient erop gewezen dat overeenkomstig dit artikel van de Vreemdelingenwet de status van subsidiaire bescherming wordt toegekend aan een vreemdeling die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade omwille van een *“ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict”*. Verzoekers kunnen er niet aan voorbijgaan dat deze wetsbepaling meerdere componenten bevat waaraan cumulatief moet worden voldaan.

2.2.3.2.3. Over het willekeurig geweld in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet stelt het Hof van Justitie van de Europese Unie (hierna: het Hof) uitdrukkelijk: *“De Uniewetgever uiteindelijk heeft besloten alleen vast te houden aan het geval van ernstige en individuele bedreigingen van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een internationaal of binnenlands gewapend conflict”* (HvJ 30 januari 2014 (GK), *“Diakité t. Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen”*, C- 285/12, punt 29). Het Hof vervolgt (in punt 30): *“Voorts dient in herinnering te worden gebracht dat het bestaan van een binnenlands gewapend conflict*

slechts kan leiden tot toekenning van de subsidiaire bescherming voor zover de confrontaties tussen de reguliere strijdkrachten van een staat en een of meer gewapende groeperingen of tussen twee of meer gewapende groeperingen bij wijze van uitzondering worden geacht een ernstige en individuele bedreiging van het leven of de persoon van de aanvrager van de subsidiaire bescherming, in de zin van artikel 15, sub c, van de richtlijn, teweeg te brengen, omdat de mate van willekeurig geweld waardoor die confrontaties worden gekenmerkt, dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico op die bedreiging zou lopen (zie in die zin arrest Elgafaji, reeds aangehaald, punt 43)". Het Hof besluit: "Artikel 15, sub c, van richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming, moet in die zin worden uitgelegd dat een binnenlands gewapend conflict voor de toepassing van deze bepaling moet worden geacht te bestaan, wanneer de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met een of meer gewapende groeperingen of wanneer twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden, waarbij het niet noodzakelijk is dat dit conflict kan worden aangemerkt als gewapend conflict dat geen internationaal karakter draagt, in de zin van het internationale humanitaire recht, en waarbij de intensiteit van de gewapende confrontaties, het organisatieniveau van de betrokken strijdkrachten of de duur van het conflict niet los van de beoordeling van de mate van het geweld dat zich op het betrokken grondgebied voordoet, worden beoordeeld".

2.2.3.2.4. De Raad kan aannemen dat de criminaliteit in El Salvador bijzonder ernstig is, zoals ook blijkt uit de geconsulteerde bronnen in de COI Focus "*Salvador: Situation Sécuritaire*" van 15 juli 2019 (zie weblink opgenomen in de bestreden beslissing).

2.2.3.2.5. Uit de informatie blijkt dat het aanwezige geweld voortkomt uit wraakacties tussen rivaliserende bendes en uit confrontaties tussen de bendes en de autoriteiten (COI Focus "*Salvador: Situation Sécuritaire*" van 15 juli 2019, p. 6). De bendes viseren andere bendes, terwijl de overheid tracht op te treden tegen de criminele groeperingen, met wisselend succes (COI Focus "*Salvador: Situation Sécuritaire*" van 15 juli 2019, p. 6-7). De bendes en autoriteiten viseren hierbij burgers met een duidelijk profiel (COI Focus "*Salvador: Situation Sécuritaire*" van 15 juli 2019, p. 11-19) waaronder: burgers die zich tegen bendes of de overheid verzetten; informanten, getuigen en slachtoffers van misdaden begaan door bendes of door de veiligheidstroepen; familieleden, burens of anderen die gelinkt worden aan bendes; burgers die bendes verlaten of verraden hebben; LGBTI-persoonen; burgers met bepaalde beroepen; (ex-)politieagenten en (ex-)militairen; burgers die professioneel betrokken zijn bij het onderzoek of de bestrijding van georganiseerde misdaad, waaronder rechters, officieren van justitie en advocaten; inboorlingen. In die zin beschrijft het rapport "*An atomised crisis Reframing displacement caused by crime and violence in El Salvador*" van september 2018, opgesteld door het "Refugee Law Initiative" van de universiteit van Londen (zie COI Focus "*Salvador: Situation Sécuritaire*" van 15 juli 2019), het geweld door de bendes als "*highly targeted and individualized*". Ook UNHCR stelde vast "*that most if not all violence in Salvadorian society is discriminate, targeting specific individuals or groups of individuals for specific reasons*" ("*Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from El Salvador*" van maart 2016, p. 44-45). De verzoeken om internationale bescherming van jonge vrouwen, minderjarigen, jongeren en kwetsbare personen dienen met verhoogde aandacht te worden onderzocht. De Raad kan enkel vaststellen dat niettemin de schade die omstaande derden kan treffen, het geweld in El Salvador doelgericht en niet willekeurig is, noch van die aard om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in voornoemd artikel van de Vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging.

2.2.3.2.6. Er kan bijgevolg uit de beschikbare informatie niet worden afgeleid dat thans in El Salvador een gewapend conflict heerst in de zin van artikel 48/4 § 2 c) van de Vreemdelingenwet.

2.2.3.3. Bijgevolg maken verzoekers niet aannemelijk dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij bij een terugkeer naar hun land van herkomst een reëel risico zouden lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partijen worden niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeventien september tweeduizend twintig door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

M.-C. GOETHALS